मत्वा हन्तुं रामोऽभ्यधावत वेगेन अभिमुखं गतवान् धावुञ्जवे सृजि उपास्थितैवमुक्तेतमिति वक्ष्यमाणश्लोकेनान्वयात् मा वधिष्ठा इत्यादिपद्यार्द्धं हन्तुमुद्यतं रामं प्रति जटायुवाक्यमिति गम्यते हे राम जटायुं मां त्वं मा वधिष्ठान मारय हन्तेस्थासट्यांसिः हन वधष्टीट्यलीति वधादेशः धात्वरन्तत्वात् वसोरस्येतीम् आत्मने पदमिच्छन्ति परस्मैपदिनां क्वचिदिति परवाक्यात् स्वमते वाहुल्यात् आत्मनेपदं किम्वा आङ्पूर्व्वहन्तेः आत्माङ्गढादढाच्चाहन यमइति मं आत्माङ्गढादित्यस्य क्वचिद्व्यभिचारात् तथाच गाण्डीवी कनकशिलानिभं भुजाभ्यामाजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षइति किम्वा जटायुमिति नामकीर्त्तनेन तव पितुः सखा अहमिति ज्ञापितं तेन च तव पितुः सख्यदार्ढ्येनाहं तव स्वाङ्गमिव मम हिंसया तव स्वाङ्गहिंसा व्यथेति आरोपितात्माङ्गत्वादात्माङ्गढादित्यात्मनेपदं किम्वा आत्माङ्गढादित्यत्र आत्मशब्देनात्मीयोऽपि लक्ष्यते किम्वा धातूनामनेकार्थत्वाद्वधङ्निन्देच इत्यस्य रूपं कित्तिजगुपइत्यादौ निन्दावधेःसन्विधानादत्र न सन् जटा आयुर्यस्येति व्युत्पत्या तस्य च प्रवयसोजटायुषः स्वर्गिणः किमनुशोच्यतेऽधुनेति दर्शनाच्च जटायुमिति चिन्त्यमिति भ्रान्तावदन्ति यतो वाहुल्यादिणधातोरुण्प्रत्यये आयुशब्दोऽयमुदन्तोऽपि दृश्यते यथा वायुना जगदायुनेति जटायुश्च जटायुरिति शब्दभेदः पौलस्त्यस्य जटायुषा विघटितः कार्ष्णायसोऽयं रथः पश्यैते पुरतः पिशाचवदनाः कङ्कालशेषाः कृताः। खड्गछिन्नजटायुपक्षतिरितः सीताञ्चलन्ती वहन्नन्तर्व्याकुलविद्युदम्बुदइव द्यामभ्युदस्यादरिरित्येतत्पद्यमुनादिवृत्तावुद्धलदत्तेन जटायुशब्दस्य स